

Záhonyi András (Budapest):

**Vitaindító összefoglaló írástörténet kutatók munkájáról, módszeréről –
Mandics György alapján**³⁶

Tartalom

1. A Nikolsburgi ábécéről
2. Fejes Pál szólétra-módszeréről
3. Radics Géza az anyaistennő „feliratáról”
4. A somogyi rovásírást kövekről
5. Az „Enúma elis” akkád Teremtésmítoszról
6. Összeesküvés-elmélet – vagy valóság?
7. Mandics György gondolkísérlete a mássalhangzó-váz értelmezhetőségéről
8. Fabó-izmusok
9. Miért nincs Magyarországon külön írástörténeti képzés?!
10. Kísérlet a székely-magyar rovásírás lejárására.

1. A Nikolsburgi ábécéről

Szekeres István könyvében (*A székely és az ótörök írás jeltörténete*. Mundus MEK, Budapest, 2008.) megfogalmazza írástörténeti alaptéziseit:

1. A **Nikolsburgi ábécé** jeleit és a szarvasi–nagyszentmiklósi feliratok betűit a Kárpát-medencében képezték kínai piktogramokból.

2. Az avar kori lakosság döntő többsége már (magyar) nyelvünket beszélte.

3. Az Európába érkező hunok régészeti leletein megfigyelhető kínai piktogramok ázsiai hun múltjuk bizonyítékai.

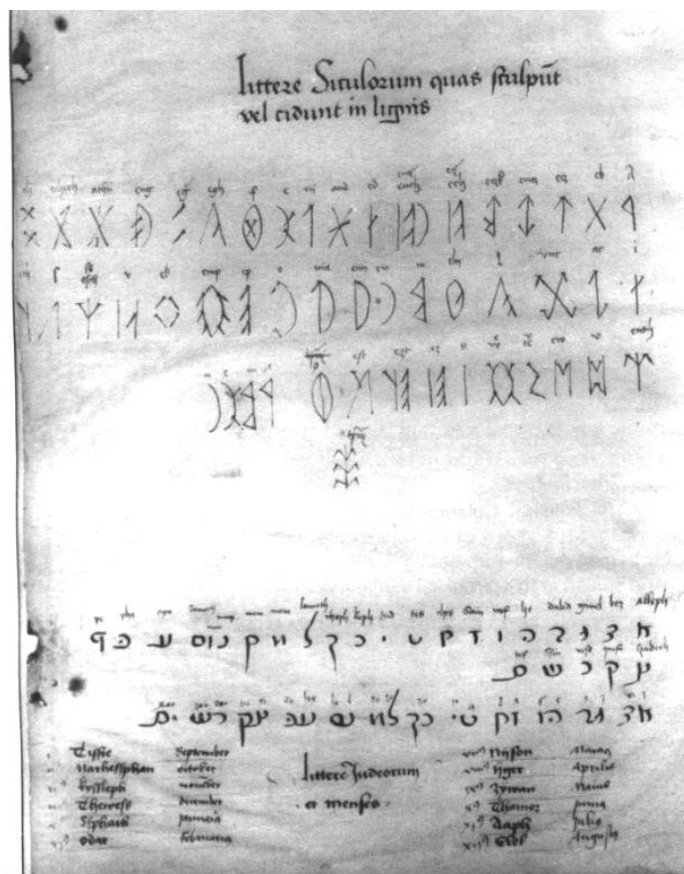
4. Népalkotó eleink a Kárpát-medencébe jóval nagyobb számú piktogram ismeretével érkeztek (a hun kor kezdete óta), mint amennyiből betűket alkottak.

5. A székely betűírás ismerete sem lehetett általános a székelyek körében, mert a legrégebbi „nikolsburgi” néven fennmaradt eredeti ábécé-másolatnál későbbi, romlott (rontott) ábécék más feltevését nem engednek meg. A rontás (romlás) okai az általánosan el nem terjedt (tömeges, népi) használat hiánya, a meg-

³⁶ Lásd: Mandics Gy.: *Róvott múltunk I-III*. Irodalmi Jelen Könyvkiadó, Arad, 2010-2012.

kopott ismeretekből az újra és újra „felfedezett” székely ábécé-felújítások voltak.

Mandics György könyve³ hosszasan foglalkozik *Szekeres István* elméletével, írástörténeti állításaival. Mivel értékelése még nem jutott el nemhogy a nagyközönség, de az e tanulmányt megjelentető tudományos folyóiratot kiadó Zürichi Magyar Történelmi Egyesület minden tagjához sem, fontosnak tartjuk, hogy tájékoztatást adjunk róla. Köszönjük *Mandics* hozzájárulását könyve képeinek közléséhez.

1. ábra. A **Nikolsburgi ábécé** két olyan jelet („us” és „tprus”) is tartalmaz, amely csak itt szerepel (az más írásemlékben nem bukkan elő).

Tisztázandó kérdés: vajon a „tprus” jel kimaradt-e és végül külön sorba került – vagy (pl. aláírásként) tényleg külön sorban van a helye? (Lásd erről előző tanulmányunkat a 35-40. oldalon.)

A 15. sz. második feléből való nikolsburgi ábécénél korábban, a 12. században készült

- a vargyasi (keresztelőmedence- vagy kereszttartó) felirat,
- a homoródkarácsonyfalvi unitárius templom kőfelirata (13. század k.),
- az énlakai és a dálnoki templom felirata,
- a Bolognai (/forrását tekintve: gyergyói) botnaptár,
- *Telegdi* Rudimentája, stb.,

és ezek készítői a nikolsburgi ábécétől eltérő jelkészletet használtak.

Akkor ezek az ábécék mind „rontottak”? Vagy inkább a nikolsburgi ábécé „lóg ki” a sorból? Az előbb felsorolt írásemlékek ez utóbbit támasztják alá!

Mandics a következőket írja ezzel kapcsolatban: „A székely rovásírás jeleinek java részét egy kínai teknősbéka-formából származtatja Szekeres István”, aki viszont „a teljes ábécét nem tudja így generálni.” Továbbá „a kínai írás eredete a mitikus homályba vész. Az egyik mítosz szerint a sárkányló oldalán látta meg *Fu hi* az első mágikus ideogrammákat. A mágikus teknősbékáról készült rajzok szerint a teknőspáncél mintái szintén az első jelek modelljei voltak.”³⁷

Kritika Szekeres István fordított teknőc tudománya (i. e. 2. sz.) elméletéről

Szekeres új elmélete a Nikolsburgi ábécé furcsa jeleinek eredetére próbál magyarázatot adni. Szakértői szinten elmélyedt a kínai piktografikus írás és az ótürk írásbeliség teljes anyagában. Igyekezett kidolgozni vizsgálatának írástörténeti összehasonlító háttérét is. A szakma által is elismert műve: Szekeres István: *A székely és az ótürk írás jeltörténete*. Mundus Egyetemi Könyvkiadó, Budapest, 2008. Ahol az *V. A Teknős piktogramja* c. fejezetben tárgyalja ezt a kérdést.³⁸ Arra jut, hogy „a jelformák egyezése és a hangalakok, jelek piktografikus előképének jelentésbeli egyezése egymást erősítő bizonyosságával igazolja, hogy a kínai ősforma és a székely rovásrendszer (a Nikolsburgi ábécé) között tökéletes az átvételi rend harmóniája.”³⁹

Az ezzel kapcsolatos problémák elsősorban kronológiai jellegűek. Szekeres folyamatosan oszcillál az egyes jelek eredete és kora kérdésében. E jelek (pl. ló, jég, íj, üst, vas, magas, zsenge) a kínai írásba igen korán kerülhettek a nomádokkal való együttlét következményeként. Nem logikus azonban azt feltételezni, mint ő teszi, hogy a kínaiak az „uráliaktól” vették át az „anya” jelét, míg az atya jelünk (fordítva) a kínai gyökerekre (fu) mutat.

Gyenge lábon áll a *csap*, a *pihe* (pehely), a *zúg* jel magyarázata is. Az általa közölt (36-46. old.) táblázat záró jeleinek zöme pedig önkényes értelmezés. Pl. az „Ö” későn jelenik meg a magyar nyelvben, ezért az „Ö” jelét összehozni a kínai átvétellel több mint hazard. Az Ö-Ü kérdésről *Mandics* azt írja,⁴⁰ hogy a Nikolsburgi ábécé és *Marsigli* **Ö** és **Ü** jelölései **felcserélve** szerepelnek. Mindez *Sólyom Ferenc* szerint a nagytekintélyű *Németh Gyula* műve (aki *Sebestyén Gyula* fejére olvasta 1917-ben, hogy hibázott).

Nagy nyelvészeink (Vásáry, Sándor K., Róna-Tas, sőt Vékony G.) is csúszattak, amikor a középkori átírás félremagyarázására alapoztak és **nem szóltak** a szabálytalan feloldások miatt. Az ok roppant egyszerű: a magyar írás türk írásból származtatásának tézise mindezt elkendőzte előlük. (Így ők mindkét betűt

³⁷ Mandics i. m. I. 131.

³⁸ Szekeres i. m. 48-55.

³⁹ Mandics i. m. III.

⁴⁰ Mandics i. m. III. 679.

kihagyták.) Ugyanis a türk rovásrendszerben csak 4 magánhangzót jelölnek (az a-e, i-i₂, o-u, s egy – horribile dictu – az ö-ű párt, vö. *Németh* 1934).

Tehát ha a székely–magyar rovásírás a türk írás leszármazottja lenne, akkor ez az ingadozás a türk eredet igen erős bizonyítéka lenne! Mi a teendő? Revideálni kell(ene) az Ő és az Ű jeleit, helyesen.

A szabványosítás terén pedig már az UNICODE vezetőinél a labda...

Több jel (pl. a *tprus* jele) is ligatúra (összerovás) Szekeres szerint.

Ugyanakkor a betűk formáját a teknős-formából származtatni nemcsak fortélyos, hanem mesterséges túlbonyolítás is. Mi történik? Egy kínai módra gondolkodó tanult ember „kozmosz renddé” akar szervezni egy zavaros jelkészletet. A teknős ugyanis a páncélján lévő jelekkel a kozmosz egységét írja le: has páncélja a Föld, hátpáncélja az Ég.

A valószínűtlen esemény időnként mégis megtörténhet. Pl. a kínai írnokok rövid idő alatt befolyásolták a Han-korban a hun írást. *Zonghang Yue* eunuch (*Sima Qian* krónikája szerint) i. e. 175-ben bosszúból a hunok oldalára áll és kidolgozza a hun királyi adminisztrációs rendszert, az írást és a számvitelt, a levelezési rendszert. Egy ilyen művelt fickóról elképzelhető, hogy a hun betűket a világteknősből származtatott jelekből és a nomád nép fő kulturális elemeiből állítja össze.

Viszont vajon képes lehetett-e arra, hogy az általa megszokott kínai ideográfikus (fogalomíró) írásról áttérjen egy alfabetikus rendszerre? Ugyanis a legtöbb ilyen áttérés – pl. a kínaiból létrejött koreai, japán stb. – egy szótagíró rendszer eredményez, mivel az egyszótagos kínai nyelv jeleit egy hosszabb szavakkal operáló nyelvre szótagjelek sorával lehet gyorsan átvezetni.

Ez az írásfejlesztési út csak úgy kerülhető el, ha feltételezzük, hogy az eunuch ismerte az arameus alfabetikus írásokat, melyek az i. e. IV-III. században léteztek Közép-Ázsiában, s eljuthattak a császári udvarba is. (Lásd *Györffy-Harmatta Rovásírásunk az eurázsiai írásfejlődés tükrében*. Budapest., 1997, 155.) Ez a jelrendszer vándorolt aztán nyugat felé a hunokkal.

Ha az előbbiek igazak, akkor a hsziungnu-hunokkal zajló császári levelezés i. e. 175 előtt kínai jelekkel zajlott, 175 után viszont a székely-hun jelekkel összerakott szövegek is megjelennek.

A jelenleg feltárt hsziung-nu síranyagból (Dzsungária, i. e. 4-3. sz.) látjuk, hogy a xiung-nu főnök sírjában a kincsek, bronzveretek hátoldalán ősi kínai jelek találhatók. Ez azt jelenti, hogy a hun vezetők, előkelők luxuscikkeiket a kínaiaktól rendelték, s így volt az elszámolás is.

Vajon mi történt 175 után? Ha semmi, akkor Szekeres véleménye alapján kérdésessé válik. Zavaró, hogy szerinte a Kínában talált feliratok mind piktográfiák, ideográfiák, s nem betűírások. Hiszen nem maradhat meg egy teljes rendszer, ha nincs élő funkciója!

Mandics megjegyzése: Ha viszont igen, akkor Szekeres új modellje teljes győzelmet arat.

A kulcs a fatáblákon megmaradt, s ma olvashatatlanak tartott hun írásban van elrejtve. Ez dönt: volt-e hun–magyar nyelv, vagy pedig ez hun–türk, vagy valami teljesen ismeretlen?

Mandics azt mondja, hogy „a magyar *betű* szó visszavezethető a hun Pi-teh írásjeléig. Ez a fogalom innen terjedt el a tu-küe néphez, az ujgurokhoz, a mandzsukhoz, majd az ótörökökhöz is. A türk származás erőltetői ezt a szót a magyar nyelvben türk hatás igazolásának vélik, tudatosan **kizárva a kínai források bizonyosságát**, mivel az **nem egyezik az akadémiailag elfogadott magyar származáselmélettel.**”⁴¹

Mandics szerint viszont **ez a hun-magyar folytonosság-elmélet új nyelvi alapköve!**

Vagy ótürk átvétel – a kínaiból? „Szekeres István... bemutatja, hogy a kínai forrásból sarjadt az ótürk írásrendszer is, ám e rendszer később alakult ki, s más volt a rendszere. A történelemből tudjuk, hogy a türkök a hiung-nuk helyére jöttek, s ugyanazt a folyamatot élték meg, mint a hunok, de csak az i. sz. V-IV. századtól kezdve. Betörések, csaták sora után a türkök birodalomalkotó erővé léptek elő, s akkor már jöttek a kínai feleségek, csere eunuchok, írástudók.

Az új írás a VI. században jelenik meg, s láthatjuk, hogy bizonyos elemek azonosak, ám a nyelv eltérő jellege miatt a megoldások mások. Az ősi alapfeliratok, az Orchon mentiek, kétnyelvűek (kínai és türk), jelezve az összefonódás hunoknál mélyebb jellegét... *Harmatta János* szerint nem kizárt **több rovás-írás-rendszer párhuzamos jelenléte** a magyar őstörténetben.”⁴²

A mongóliai Noin Ula hsziung-nu fejedelem sírja az i. sz. 13-ból való, melyet *C. Traver* ásott ki 1924-1925-ben. Egy edény peremén rovásírással felíratot találtak. A kísérő rajzon egy jakon 8 jeltől álló jelsor áll. *Harmatta J.* türk rovásírással azonosította. Olvasata: *Wuchu-liu shan-jü* (egy kínai név és egy méltóságnév).

Mandics megállapítása eldönti az előző fontos kérdést: „Szekeres István állítja, hogy ez csak török lehet. A hunok csak piktográfiával és ideográfiával rendelkeztek. Sajnos, ha a dátum igaz, az írás **ótürk sem lehet, mivel túl korai.** Vagy pedig, ha a dátum a kínai kronológia szerinti, akkor felborul a türk írás kronológiája, s már az i. sz. I. századtól kell számolnunk vele. Ennél sokkal egyszerűbb megoldás, ha igazat adunk a kínai krónikásoknak, s levonjuk a következményeket.”⁴³

Megj.: Mandics ez utóbbit véli valószínűbbnek.

Megj.: Záhonyi célja ezen összeállítással kettős.

1. Szeretné felhívni a figyelmet arra, hogy az egyes „végleges megoldást” sejtető tanulmányok párhuzamba állításával kiderül: sok még a tisztázatlan kérdés a hunok írásával, a nikolsburgi ábécével kapcsolatban.

⁴¹ Mandics i. m. II. 131.

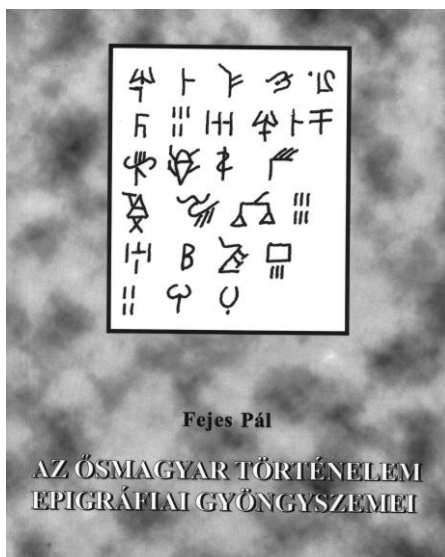
⁴² Mandics i. m. II. 264-268.

⁴³ Mandics i. m. II. 275.

2. A kínainál régebbi mezopotámiai és egyiptomi írásrendszerek tanulmányozása, a szkíták, a Kárpát-medencénél végződő eurázsiai sztyeppe lakóinak írásával való összevetés nélkül nem lehet a hun írás kérdéskörét véglegesen tisztázni.

2. Fejes Pál szólétra-módszeréről

Fejes Pál könyvéről túlzás nélkül megállapíthatjuk, hogy a kiváló kémikus átírta az emberiség őstörténetét, valamint nyelv- és írástörténetét. **Szólétra**-módszerének az a lényege, hogy nyelvi eszközökkel elővarázsol, ha nem is a semmiből, de igen kevés jelből hosszú-hosszú bonyolult mondatokat és egy eddig ismeretlen világot. Ennek a módszernek a célja a *Grimm*-törvények (az indoeurópai gyökökre építkező fonéma-átalakulási szabályok) lecserélése a hagyományos nyelvészetben.

2. ábra. Fejes Pál: *Az ősmagyar történelem epigráfiai gyöngyszemei*. (Heraldika Kiadó Budapest, 2013.)

Fejes az egyes szavak betűit rövidített mondatoknak tekinti, s a feltételezett ősmagyarból igyekszik eljutni a mai magyar nyelv(hez közeli) hangalakokhoz.

Szerinte az Észak-Indiai Lineáris Írás (NILW) ábécét i. e. 44 600-ban vitték magukkal a tűz- és vízár túlélői. (Lhote egyik Tassili rajzán a lények fején lévő jeleket pl. *Fejes* 32 000 évesnek tekinti, és „Nepál, édeni magar ház...”-nak olvassa. A modern Nepál országnév és a berberék, tuaregek által adott „Tassili” földrajzi név „ősi felbukkanására” *Fejes* nem is keresi a magyarázatot.)

Fejes az Indus-völgyi hieroglif írásról is „szokatlan” véleményt alkot.⁴⁴

⁴⁴ Mandics i. m. II. 173.

Fejes Pál szerint LALUNKA: a tatárlakai leletek előfordulási helye. (?) Mandics megjegyzése: La Lunca (románul): „az ártéren” (és mint terület Tordoson található). A tatárlakai lelőhely neve románul: Gura Luncii („az ártér torka”).⁴⁵

Fejes J. Oppert és *Badiny Jós F.* munkái alapján leírja, hogy az ősmagyar nép az EME.KU és az EME.SAL nyelvjárást⁴⁶ beszélte. Ez azonban csak alaposabb utánajárással deríthető ki.

Fejes olvasatai azonban nem mások, mint mintegy tudatalattijának kivetítései a mesterséges „ősnyelvi” gyökrendszerbe. Az informatikusoknak van valami hasonlóra egy klasszikus mondásuk: „Garbage in – garbage out” (magyarul: Szemét be, szemét ki).⁴⁷

Mandics szerint „*Fejes Pál* módszertana a **szólétra-elv**, vagyis a **Scientific American** (1980/10) elemző módszere, mely elemi szavakból álló, nyelvtan nélküli nyelvekre alkalmazható. Ez egy bábeli zűrzavar, hiszen... önkényesen változtatja a megnevezés nyelveit: az angolt, a hindit, a németet, a magyart – mikor mi jön ki számára jobban. Pl. bear /angol/ = bee har = b+ee.har = babel.”⁴⁸ (Mandics kitalált rá egy „párhuzamot”: (ott áll a) der Medve (Bär) – megdermedve.⁴⁹)

Fejes a Penszék nevét is „megfejtí”: PINSEC = (HA)B.ENNSSEEG = egy Hatti hazából származó nép. (?) A penszéki gerendafeliratot 9 mondatnak véli. Olvasatának egy részlete: „Hág(ja) hősi MAGAR.I széke(t a) nép(nek) ördög(i) KÁIN alvilági HAR.HABA., BABEL bosszú(ja)...”⁵⁰

Fejes számítógépes programként működő gyökrendszere (a gyököt jelölő jelek tkp. rövidített mondatok) alapján pl. a következő olvasatra jut: RINOCÉ-ROSZ = (HA)R.EEN.HUSS.ERUSS = (HA)R.EEN.BYSS.SE.BED = Legyőz(tem) én (az) alvilág(i) HAR.HABU.HUN.Ha had(át). ???⁵¹

Erre Mandics: „... a monográfiáról szomorúan regisztrálja, hogy jobbra érdemes energiák miként pazaroltatnak el hiábavalóan.”⁵²

Mandics összegző megállapítása *Fejes* ’eredményeiről’: „szövegei csak azt igazolják, hogy ez a rendszer nem közvetít semmiféle üzenetet a 44 600 éves múltból, hanem csak ugyanazt a néhány szót darálja (imamalom-szerűen), amit a rendszerbe betáplált a szerző. Nem csoda, hogy a Zürichi (Magyar Történelmi) Egyesületben sem értették.”⁵³

⁴⁵ Mandics i. m. II. 121.

⁴⁶ Záhonyi megjegyzése: Ezek valójában a sumer nyelv nyelvjárásai.

⁴⁷ Mandics i. m. II. 305.

⁴⁸ Mandics i. m. II. 274.

⁴⁹ Mandics i. m. II. 304.

⁵⁰ Mandics i. m. II. 305.

⁵¹ Mandics i. m. II. 11.

⁵² Mandics i. m. II. 123.

⁵³ Mandics i. m. II. 306.

3. Radics Géza az anyaistennő „feliratáról”

3. ábra. Az anyaistennő szobra (Çatal Hüyük, Anatólia, i. e. 8000.)⁵⁴

Chicagói honfitársunk köteteit legtöbbször a Magyar Szabadságharcos Szövetség jelentette meg.

Radics a „hármass halmot” és a női hason az „M” jelet⁵⁵ olvassa le (s ez szerint Magyarországnak jele) a szoborról. A három halmot összeolvassa, képlete: „föld” + „szülő nő” = „szülőföld”.

Megjegyzés: Radics Géza azt is közli, hogy Rawlinson (az ékírás egyik megfejtője) szerint a sumér és a szkíta nyelv azonos.

A világhálón: www.rovas.info/index.php/hu/kozelet/1865-szentes-istenn és www.magtudin.org.

Mandics észrevételei: ⁵⁶ 1. A „hármass halom” csak a középkori heraldikában ’Magyarország’ jelentésű (a jel más jelkép- vagy írásrendszerben „ország” jelentéssel szerepel). 2. Rovásírásunkban az „M” jel ’v’ hangértékű.

Záhonyi megjegyzése: A jelből tehát legfeljebb a (Magna) Mater kiolvasása kísérelhető meg.

⁵⁴ <http://eranistis.net/wordpress/wp-content/uploads/2014/05/thea.jpg>.

⁵⁵ Varga G. szerint a Radics által látni vélt „M” betű nincs is ott.

⁵⁶ Mandics II. 34, III. 273.

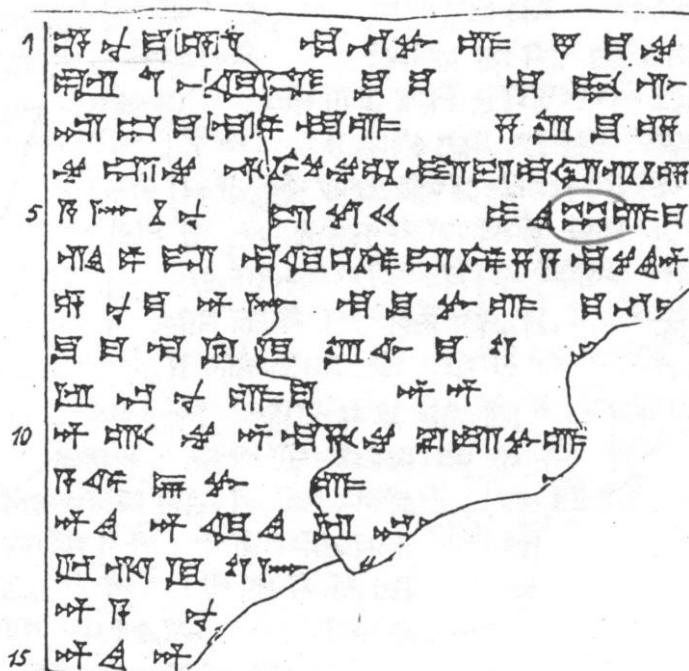
4. Az „Enúma elis” akkád Teremtésmítosról

Marton Veronika az akkád Teremtésmítosz első tábláját próbálta meg sumerül értelmezni.⁵⁷ A többi 6 táblát (melyeket akkád nyelvről fordítottak le németre) változatlan formában ültette át (németből) magyarra.

Eredmény: az 1. tábla fordítása **háromszor olyan hosszú** lett, mint a többi hat szövege. Ennek oka, hogy egy fogalomírással rögzített szöveg esetén egy jel egy szót, míg egy szótagírási rendszerben⁵⁸ egy jel csupán egy szótagot jelöl.

K 5419

Előlap

4. ábra. *Enúma elis* I. tábla

Az akkád címet (*Enúma elis* – jelentése: *Midőn fönn...* – lásd az 1. tábla 1. sorát, balról jobbra olvasva) Marton Veronika pl. így értelmezi át: „A beszéd nem szóval mondatott el.” A L.377 LIS (falat, darab) és DI.LI(M) tál(ka) **sumer** olvasatokból úgy varázsol „elbeszél” (elmond) jelentést, hogy felhasználja a **magyar** „tál” szó szóbokráit:⁵⁹ TÁL = tálal, kitálal, elbeszél, kibeszél.

⁵⁷ Marton V.: *A káldeai teremtés-mítosz*. Magánkiadás, Győr, 2000.

⁵⁸ „40 körüli elemből álló jelrendszer csak alfabetikus lehet, ha működőképes” (Mandics György). *Megj.:* az akkád szótagírás kb. 450 jelvariánssal dolgozik. Az óperzsa ékírás jellemzően ’egy mássalhangzóból és egy magánhangzóból álló’ hangértéket jelölő 36 jele már egy szűkített rendszert alkot.

⁵⁹ Lásd: Marton i. m. 13. o.

Marton tehát egy gyök magyar nyelvű szóbokrából vett jelentését „csempészi vissza” a sumer nyelvbe. Ez pedig módszertanilag megengedhetetlen!

Megjegyzés: Ráadásul a mítosz nevének elemzése során Marton a D.308 jelnél az E^{ki} = Bábel neve rövidítve (újbabiloni nyelven) olvasatot adja. Ezzel a megállapítással kapcsolatban **alapvető kérdések** merülnek fel: 1. Mit keres egy újbabiloni városnév egy (jóval korábbi) sumer szövegben (Enúma)? 2. Miért nem szerepel a jelek között a „ki” szócsoporthatározó (determinatívum)? A cím jelei közt csak az „E” olvasat, s nem az „E^{ki}” áll! 3. A D.308 jel az **elis** szóban is szerepel. Marton itt miért tulajdonít már egészen más jelentést („szól, beszél, nyelv”) ugyanennek a jelnek?

A „sumernak vélt” első táblán a jóval **későbbi (babiloni) istenek** (pl. **Marduk, Anu**) is felbukkannak, így az újrafordítási kísérlet nyilvánvaló **anakronizmust** tartalmaz.

Így érdemesnek tartjuk a könyv lektorának a figyelmét nyilvánosan felhívni erre, mivel a szerző mintha ellenérvek felsorolása nélkül, csupán az ő tekintélye mögé bújva próbálna kitérni a probléma megvitatása elől.

Magyar nyelvű példa Marton Veronika tudománytalan módszerének

„szemléltetésére”: A „**Fekete Péter**” név értelmezése – ‘**Marton Veronika-módra**’.

Marton módszere: a szótagjeleket önkényesen, szavakként „értelmezi”, ugyanazon „jelhez” szubjektív módon társít (akár többféle) értelmet-jelentést is:

Fe (hér)	
Ke (nyér)	
Te (gnap a)	
Pé (k)	vagy: Pé(nteken)
Te₂ (tte)	vagy: Te ₂ (tték)
R (á)	– pl. az asztalra....

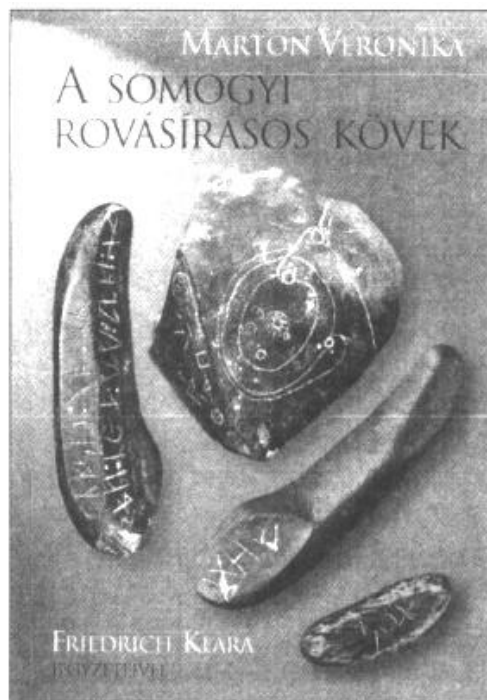
Vajon van-e köze Fekete Péternek (a névnek, a kártyajátéknak stb.) az előbbi mondathoz: „Fehér kenyér tegnap a pék tette rá /az asztalra/”?

A válasz: SEMMI.

5. A somogyi rovásírásos kövekről

A palatábláról és Csepregi Ferenc úr rovásírásos „**táltos köveiről**” is Marton Veronika írt szenzációkeltő könyvet.⁶⁰ Természetesen lektora is ugyanaz a nagy tudású kutató, mint az előbb (és akinek feltehetően ismét nem volt módja alaposan elolvasni a művet, de – bizalma jeléül – nevét azért újra adta hozzá).

⁶⁰ Marton Veronika: *A Somogyi Rovástábla és a táltos kövek*. Matrona Kiadó, Győr, 2001. (A 2. kiadás új címe: *A Somogyi rovásírásos kövek*. Matrona, Győr, 2008)

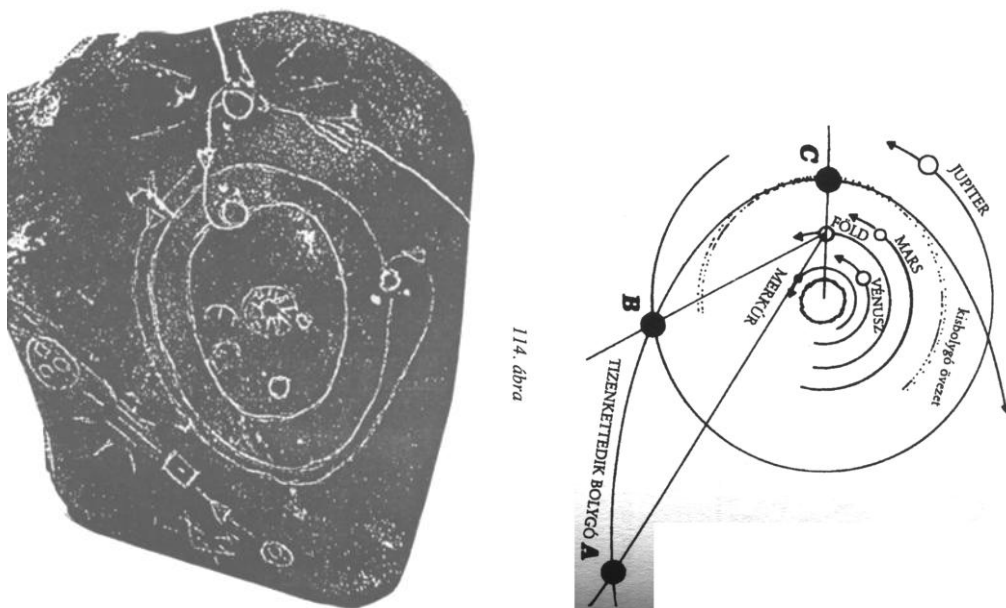

5. ábra. Könyv a somogyi rovasírasos kövekről.

A csillagászati jellegű ábrák speciális (a fizika alapvető törvényeit időnként „sértő”) értelmezése, a sumernak nevezett (ám jóval későbbi, babiloni) **megközelítés**⁶¹ sem az égitestek valódi mozgásához, sem a magyar gondolkodásmódhoz nem igazán kapcsolható.

A Naprendszer bolygóinak azonosítása során sikerült egy Z. *Sitchinnél* logikátlanabb rendszert választani. Az olvasók persze nem akadnak fel ezen az apróságon: *Sitchin* ékjeles bűvészkedéseit (egészen más fordítást ír oda, mint amit azok jelentenek) és bolygó-megfeleltetéseit se értették... Eggyel több vagy kevesebb követhetetlen érvelés ilyenkor már nem számít – manapság úgylis az a „divat”, hogy elég a szenzációs végkövetkeztetést elhinni, és máris meg vagyunk váltva...

⁶¹ A könyv **Zacharia Sitchin** műve (*A tizenkettedik bolygó*. Édesvíz Kiadó, Budapest, 1996.) alapján készült, mely akkád (asszír-babiloni) ékjeles írásemlékekre hivatkozik, a 12. bolygó (akkád nevén Nibiru) megjelenését várja, és tárgyalja a „kettős nap” modelljét is.

6. ábra. A somogyi májkő hátsó oldala és feltételezett forrása: a 114. ábra Z. Sitchin könyvéből (Megj.: lehet a két ábrának egy egyelőre ismeretlen közös forrása is.)

Ráadásul a felkért rovásírás-szakértő az esetek többségében eltérő olvasatot ad meg, mint a könyv szerzője. Szegény olvasó a könyvből nem kap semmilyen segítséget, hogy eldönthesse: a kettő közül melyik értelmezést tekintse irányadónak... Pl. a 31. oldalon Marton balról jobbra ReSZiP-et (rézsíp-ot) olvas, a rovás-szakértő pedig jobbról balra PiR-t.

A rovásírástól táltos kövek megadott (mélyebb összefüggést nem mutató) olvasatai helyett mi ismét az Arvisura Férán névtárából ajánlunk neveket. (Ez se biztos, de legalább egységes, és egy könnyen ellenőrizhető forrásban fordul elő...)

A táltos kövek feliratai
(Marton V. olvasatai)

éGI(e)K

A kő a Csepregi-hagyatékban mint vésett mag XIII??? szerepel.⁶²

BORFi

DORDA (TORDA)

SABaDULUNA (szabadulna)

JaSBeReG (Jászbereg)

(a rovás-szakértő olvasata: SaBRaG, azaz a Csepregi név régi változata.)

Mádar (madár, magyar)

GAL

KaDaR ÍRT (DeR)

→ nevek az Arvisura Férán névtárából (a Palóc Beavatottak Névadó Naptárából származó nevek)

→ Elíke (VII. 20.)

→ Borsa (II. 11., IV. 2.)

= Torda (III. 1.)

→ Samas (VI. 7., X. 5.) + Dun/a/ (I. 2.)

→ Bereg (VI. 22.)

→ Madar (VII. 7., IX. 7.)

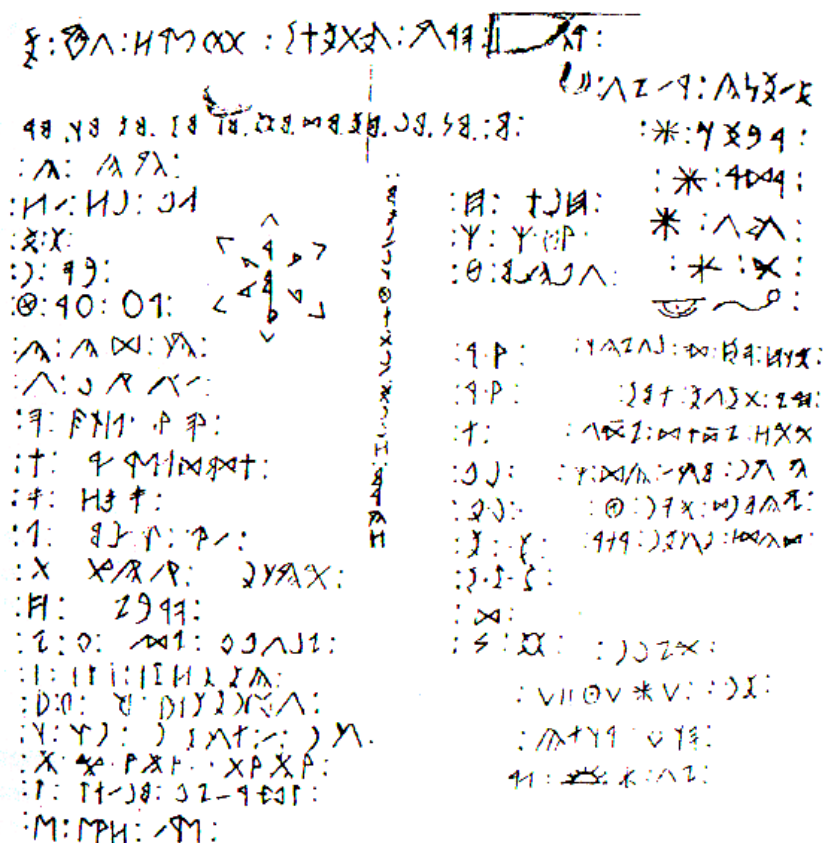
= Gál (II. 1., III. 20.)

→ KaDaRTa (X. 1.)

⁶² Mandics i. m. II. 564.

Megjegyzés: A TüMüZ (=Tammuz) – aTYA (=aBA) – aHaNYA (aNYA?, BaNYA?) sort a rossz minőségű ábra miatt nem lehet megbízhatóan értékelni.

6. Összeesküvés-elmélet – vagy valóság?

7. ábra. A rovásjeleinkkel teleírt somogyi Tanító tábla (Csepregi Ferenc tulajdona, Kaposvár).

Lehet, hogy a somogyi Tanító tábla létrejöttében is szerepe volt *Pataky Lászlónak* és barátainak?

‘Gyanús’ jelek: A **Tanító tábla** egyes jelformái **csak a 20. században** jelentek meg, végleges formában pl. **Forrai Sándor** gyorsírás ábécéjében – lásd az A-Á, E-É, Ö-Ő, Ü-Ű (rövid-hosszú) magánhangzópárokat – fordulnak elő. (**Sólyom F.** rováskutató tanár meglátása).

A jelek bevésése „fúrásra” emlékeztet. Egy palatáblára jellemzően krétával írnak, s nem vésnek (*Sólyom F.*, *Rumi T.* szóbeli közlése).

A táblán felbukkanó nevek nem ugyanarra a kultúrkörre utalnak (*Záhonyi*).

A táblákat és a köveket nem vizsgálták meg a régészeti kormeghatározás módszereivel. A „**kiolvashatatlan nevű pasa**” alapján bátorság kell hozzá, hogy „**török korinak**” tekintsük. (*Költő László* régész, ZMTE személyes közlése, 2013 ápr., MTA Östörténeti Konferencián.)

A somogyi kövek és Tanító tábla **csak Forrai megvakulása után „kerültek elő”**, így **Forrai nem láthatta** a azokat. A felbukkanás helye igen messze van **Békéscsabától és Budapesttől** is. **Könyvet** pedig egy ugyancsak messze élő szerző írt róla. Így megvalósulhatott egy újabb szenzációkeltő együttműködés...

Megjegyzés: A somogyi Tanító palatábla (1576?) Koricsánszky A. péceli rováskutató (2007) szerint XX. századi csalás.

Véleményünk szerint a táblát (korától és tartalmától függetlenül) érdemes **rovásemléknek** tekinteni, hiszen a rovás technikájáról, az összerovásokról átfogó képet ad, és összefoglalásként mindegyik rovásjelünkre kitér!

Mi is gyanítjuk, hogy a *Tanító tábla* 20. századi „alkotás”, melynek elkészítésében a székely góbé, **Patak L.**, a tréfás kedvű **Forrai** tanár úr és **Paál Z.** is szerepet játszhatott. A „nagy baráti hármas” (*Forrai-Paál-Patak*) már több „szenzációs” felismeréssel gazdagította múltunkat.

A tábla őrzője, **Csepregi Ferenc** (lakatos és gazdálkodó, meghalt: 2013. májusában) „úgy tudja”, hogy **egyik őse Koppány főpapja** volt, s **Patak**nak hívták. Lám, ő is keresi a lehetőséget, hogy családjá valahogy „belekeveredjen” a történetbe, melyről részletesen a **Magyar Demokrata** 2000. jan. 6-i számában olvashattunk...

A megfejtők többsége szerint a „**Patak Atil**” név olvasható ki a (szemből nézve) jobboldali utolsó előtti sorból. A név kapcsán felmerült, hogy a „tábla” **Patak László** mérnök (1897-1983), a Fiafalván született székely góbé *közreműködésével* „jött létre”.

A **feltűnési viszketegségben** szenvedő „**feliratgyártók**” ugyanis szeretik elrejteni a **névjegyüket** „alkotásaikon”. Pl. ebben az esetben

a név: **PATAK**y (László),

akinek **legfőbb műve**: **ATIL**la kincse!

7. Mandics György gondolat kísérlete a mássalhangzó-váz értelmezhetőségéről

Egy szöveg mássalhangzó-váza önmagában TÖBBFÉLE nyelvű és tartalmú OLVASATot is lehetővé tesz!⁶³ 1. példa:

SNSSVNSM**X**LHSTRDSTMLMLNSTRVRNS**X**RGNSDTTSINNVTNNGRD**N**TLLGNC

Rajta, tessék megpróbálni elolvasni!

Egy próbálkozás magyarul: Oson ősi sávon sem/ásó ma kész (**X**) élő históriád este emel-emeli nő este rá várna /sátorvár és kész (**X**) régen ősed tettes/itt is elején nevetne (h)ungár éden égi áradó intő illő gönc/**intelligencia**

⁶³ Mandics i. m. III. 281-283.

Franciául (ez volt az eredeti szöveg): „Si nous savions mieux l’Histoire, disait Émile Male, nous trouverions aux origines de toutes innovations une grande intelligence.”

2. példa: BNNKLT ZTTL LGNKBB RDKLHT Z HGY = **Bennünket ezúttal leginkább érdekelhet az, hogy**

RP	SZKRSZN	S KLT	SZBRBN LK RKNKTL
Európa	északi részén	és kelet	Szibériában rokonaink
répa/árpa	szekér szán/szín	sok élőt	szoborban élőkre kinn kitől

2. példa: **JD****N****JGYK**⁶⁴ **HSZNLTT** **SZNTN** **SMRK**
a tulajdonjegyek használatát szintén ismerik.
Ijed neje ágyéka / Hús nő előtt szent nő sumerok

A magyar nyelvű **félkövér** szöveg az „eredeti”, melyből a magánhangzók elhagyásával kaptuk a mássalhangzózóvázat. Egy-két lehetséges (értelmetlenebb) próbálkozást is bemutatunk (normál karakterekkel szedve).

A bemutatott (normál karakterrel írt) magyar „megfejtési kísérleteink” **Borbola János** magyar–egyiptomi, **Baráth Tibor** egyiptomi–magyar és sumer–magyar, **Fabó László** etruszk–magyar olvasataira emlékeztetnek.

Tanulság: magánhangzók nélkül az indoeurópai és a finnugor nyelvű írások (és a keleti szövegek) is rémesen hasonlóan néznek ki (latin átírásban).

Ezért van az, hogy megfelelően hangzósítva annyi különféle szláv, magyar, román, német szöveg „gyártható” ugyanazon alapból. A nyelvi szabadoság és a semmiféle szabályt nem követő olvasási magatartás miatt szinte MINDENből MINDEN lehet! Pl.: tele + fon = telefon; ebéd + Elek = ebédelek; sás kacsá patkó vályog = sáska csapat kóvályog (*Arany J.* szövege a rajzok a lapján – és „másképpen” összeolvasva)

Baráth Tibor még az E-t kiírja, ha csak úgy lesz értelmes a szöveg! **Megjegyzés:** Nem illik a mássalhangzók után kiírni a magánhangzót, csak a szó végén.

8. Fabó-izmusok⁶⁵

Ezután nézzünk néhány példát egy nemrég megjelent etruszk témájú könyvből. Az előbb már láttuk: a mássalhangzózóváz feltöltése magánhangzókakkal akkora

⁶⁴ Megjegyzés: A **kék „N”** kimaradt Mandics i. m. III.-ból.

⁶⁵ Fabó L. P.: *Etruszk jelvarázs* (Bölcsesség, humor, szex a közeli ókorban. Magánkiad. 2007)

szabadságot biztosít, hogy szinte azt olvashatunk ki a váz alapján, amit fantáziánk megenged!⁶⁶

A feltételezhetően az ezoterika iránt vonzódó mérnök szerint „...az **etruszk** írott emlékekben magyar nyelvű elemeket, szerkezeteket kell feltételeznünk, keresnünk.” „*Remek játék! Nem? De! Legalább 2800 éves...*”

Természetesen saját ábécé szerint hangzósít – dicséretet érdemel viszont, hogy ábécéjét minden oldalon tartalmazza a fejléc.

Nézzünk néhány példát *Fabó* „módszertanára!”

A 8. felirat nemzetközi átírása: „trna” = **Turan** (etruszk) istennő. Mandics szerint ezt a nevet kár átírni – *Fabó* mégis megteszi: eTeReNE (Eterna, Te erén[y]é!) Könyve 110. oldalán *Fabó* már másképp olvas: turan; atunis (Adonis) = Pór a’! Ne!; E tün(y)a ő esz? A 91. bronztükrő felirata: Tvran, **Hercle...** Tinia = eTÓeREeN **eHAeRe(k)HeLA...** eTÚeNÚE. *Fabó* szerint: Túr(j)a en(n)e! **Here kel(l)-é?...** Tün(j) (h)ű(ly)e! A 84. feliratnál (119. o.) *Fabó* már másképp olvas: „**Ha érek elé!**” Megjegyzés: ő feltehetően **Hercules** isten etruszk megfelelője.

Az 57. felirat nemzetközi átírása: atina (ő feltehetően **Athéné** istennő [etruszk] megfelelője!) *Fabó* olvasata: E(l)tün a’!

A 13. felirat nemzetközi átírása: „unial” = **Uni** ... (etruszk) istennő. *Fabó* olvasata: Ó eNÚ Eel (Ó, e nő él!)

A 17. felirat nemzetközi átírása: „m/enerva” = **Minerva** istennő. *Fabó* olvasata: eM AeNAeR eJó E (Eme én! Ér! Jó a’!)

A 19. felirat nemzetközi átírása: „velathri” = **Velathri** város neve. *Fabó* olvasata: eVaeL E eJó eRÚ (Véle a jó erő!)⁶⁷

8. ábra. Egy etruszk városjelző tábla – jobbról balra olvasva: **VELAT(h)RI**

⁶⁶ Javasoljuk, hogy az egyiptológia, valamint a lineáris A és B írások szakértői hasonló módon elemezzék végig *Borbola János* és *Mellár Mihály* szenzációs magyar olvasatait (és próbáljanak tudományosan is elfogadható megoldásokat találni).

⁶⁷ *Fabó* i. m. 42. o.

9. Magyarországon nincs külön írástörténeti képzés!

Ezért *Hunfalvynak, Erdélyinek, Vásárynak, Róna-Tasnak, Sándor Klárának* stb. sincs ilyen „szakirányú” akadémiai végzettsége! Mégis **ők DÖNT(het)IK EL**: ki a „hivatalos” és ki a „dilettáns”... *Megjegyzés*: A pályázatokkal támogatott **Ókor** és az **ELEINK** c. folyóirat pl. az ő döntésük alapján „utasít vissza vagy fogad el” közlésre cikkeket. Mások munkáját *Erdélyi* az *Eleink* c. folyóiratában pl. úgy értékeli hibákkal telinek, hogy egy példát se hoz fel.

Mi ezen összeállításunkban úgy „kritizálunk”, hogy legalább **BEMUTATJUK az „önjelölt írástörténeti szakértők”** – nyomtatásban megjelent – **bakizásait**! Elvárjuk, hogy (abban az esetben, ha a független szakértők is egyetértenek megállapításainkkal), ők maguk javítsák ki a pillanatnyi hatalmi viszonyok kiszolgálása végett kialakított, tudományosan tarthatatlan álláspontjaikat!

Ezzel kezdődhetne el az eddig elmaradt „**tudományos rendszerváltás**”!

10. Kísérlet a székely-magyar rovásírás lejárataására

A Pesti Hírlap 1902. okt. 19-i számának egyik címe:⁶⁸

? Λ4M5HAK 3Θ4M Y4X 5Θ

A „latin jelkészletre átírt rovásírásra” sokan felfigyeltek. Szövege jobbról balra olvasva: „no hát van-e ősvovás?”

A szellemes tárca célja az volt, hogy aláássa a rovásírás hitelét. Hol van itt ázsiai örökség? – kérdezi a cikkíró.

Megjegyzés: A csupán formai hasonlóságra építő jelmegfeleltetés tipikus példa arra, hogy néhány kiragadott elem alapján nem szabad általános érvényű végkövetkeztetéseket leszűrni. (Az eljárás burkolt célja „természetesen” a cikkíró prekoncepciójának alátámasztása volt!)

Formailag elfogadható 10 jel:

B = rovás „M”,	M = rovás „V”,
Y = rovás „T”,	4 = rovás „A”,
Λ (lambda) = rovás „S”,	Φ (fi) = rovás „F”,
K = rovás Ö,	H = rovás „R”,
l = rovás „J”,	I = rovás „SZ”.

Formailag sem passzol 4 jel:

X = rovás „B” (nem pedig a példánkban szereplő „H”),
Θ = rovás N ??? (inkább N+D!)
5 = rovás O ???
3 = rovás E ???

⁶⁸ Mandics Gy.: *Róvott múltunk* I. 35.

A 14 jelből csupán **egyetlen** esetben („F”) figyelhető meg **formai ÉS hang-
alaki párhuzam!** Ebből leszűrni azt a következtetést, hogy rovásjeleinket a la-
tin és a görög ábécékből kell eredeztetni, igen nagy **csúsztatás!**